

כך גיליתי אותה!

שהיה עמי הנה העלך לאיבוד. משכירת הן סירות הרגיעה אתי. אנשי המשטרה יצאו בסירות עוד יותר גרוועת — ואף אחד לא טבע. זכרים אלה שכנועני כליל. שכרתי סירה והזלתי לחתיר צפונה.

באותו רגע, לא השבתי כלל לחפש באופן עצמאי אחר הילדה. כבר קרה לי קודם לכן, להסתכן או להיכנס למצבים בלתי-נורמליים, במסגרת עבודתי. הפעם, נראה לי כל סיכון כדאי.

כך מושבתי באותו רגע היתה להגיע אל סירת המשטרה, מהר ככל האפשר. השיטרים עברו לפני שעה קלה על פני הנחל במקום זה ולא גילו דבר. אם ימצאו משהו — יהיה זה דחוק יותר, במקום בו היו מצויים הן שיטרים באותו זמן.

מן החוף הגיעו אלי שאגות אלפי הצופים באיצטדיון. כאן צועקים אנשים בטירוף של טמחה, הרהרתי, ומרחק מטרים ספורים מהם עוסקים שיטרים וגמנדבים במלאכה המחרידה של חיפוש אחר גופיתיה של ילדה תמימה, שנוצחה בטירוף, אולי של אהבה.

התקדמתי בחתירה בנדר הנחל. המים היו עכורים, כצבע הבזק. צבע זה דבק בכל עצם שחלף על פני הנחל. ללא כל סיבה, הלם בי לבי בחזקה. "אולי..." אמרתי לעצמי ונעצתי מבט בכל חפץ שצף על פני המים.

*** חפץ מטמפל על הגלים

שוב לא היה חשבו בעיני להגיע אל השיטרים המחפשים. האטתי את מהיר רותי והתמסרתי יותר ויותר לחיפוש מדויק. דק. הראות היתה טובה. ראיתי בבירור קר רות, שיחים ופסולת שנישאו על פני המים. מדי כעס נגעתי באחד החפצים הצפים על פני המים העכורים בקצה המשוט, כדי לעמוד על טיבו.

עברו עשר דקות. הייתי עתה במקביל לשערי האיצטדיון. שאגות חובבי-הספורט נישאו אלי ביתר עוז. ממרחק כמאה מטרים לפני, על הגדה המרוחקת מן האיצטדיון, הבחנתי בעשרות אנשים הבוהקים בעזרת מקלות את השטח שבין העצים והשיחים. זרם פתאומי סובב קלות את הסירה. העי מקתי את המשוט אל תוך המים, כדי ליישר את הסירה. ואו, במרחק מטר בלבד מדופן הסירה, ראיתי חפץ, שטיבו המדויק נעלם ממני, עולה ויורד על הגלים הקטנים שהי עלתה הסירה.

היה זה חפץ חום, שדמה לשיח קטן. קירבתי אליו את משוטי, כדי להעלותי לבי.

- זאת אריה קרן -

עוד לפני חטיפתה של דליה, מאורע הטעון צילום, היה זה מישחק הכדורגל על גביע המדינה, באיצטדיון רמת-גן. כמובן שכיטוי החיפושים אחר הילדה קדם לכל עבודה אחרת, אך משראיתי כי בחזית זו אין מה לצלם, החלטתי לפנות לצאת ולצלם את התחרות.

עד אשר הגעתי לאיצטדיון והספקתי להציג את קטנועי השעה היתה כבר 2.15, ליד השער אמר לי שוטר: "אין לך מה למרר, הנשיא כבר הגיע והטכס החגיגי כבר התיחל".

זירותי את צעדי לפתע, ממש בשניה בה הושטתי את כרטיסי לסדרן שלידי הי שער, שיניתי את דעתי. משהו — קשה להגדירו — אמר לי: חכה, אל תיכנס. יתכן כי באותו רגע נקלטה בהכרתי העובדה שהאיצטדיון עומד על גדת הירקון, חזרתי והלכתי עד לאקליפטוסים הגבוהים,

יוב רביעי היה כבר ברור כי החיפושים אחרי דליה אליהו מתקרבים יומם. אותו בוקר נכנעה סופ'סוף החוספת וטורפת עזויה צדקה ללחץ חוקריה, והרנה כי גופתה של דליה נמצאת בירקון. זילה אמרה שטמנה אותה בתוך שוחה, מחת לגשר הירקון. אחר-כך שינתה את דעה ואמרה כי הגופה בתוך הירקון ימו.

את הידיעה על כך קיבלתי מהמערכת, גי הצהירים. מיהרתי יחד עם כתב אל זר הירקון. לא מצאנו נפש היתה נסענו וזר הנחל מבלי להיתקל במחפשים. לבי הן החלטנו כי הידיעה לא היתה, ככלות כל, אלא אוזקת-שחא. ליתר בטחון, בדק את המצב ליד הגשרים האחרים של הירקון, אולם גם שם לא נראה כל סימן של גופה או מחפשים אחרים.

בלוח העבודה שלי לאותו יום נרשם,

הנוטעים על שפת הנחל. "מה עם החיפוש?" שאלתי שוטר שעמד שם. תפקידו היה רק לשמור על הסדר במבואות האיצטדיון, אולם הוא ידע מה מתרחש בחיפושים אחרי הילדה הנעדרת. "עוד מחפשים", השיב, והצביע לעבר המים הרדודים. "יש כאן סירת משטרה, בערך מאה מטרים בי מעלה הנחל".

"איך מגיעים לשם?" שאלתי.

"אתה יכול לעקוף את האיצטדיון או לשכור סירה במעגן ולחתור צפונה", השיב השוטר.

*** שאגות מעבר האיצטדיון

מיהרתי אל מעגן-הסירות הקטן, בין האיצטדיון לבין בית-חרושת ירושלמי. אל מזה העץ הרעוע היו קשורות שלוש סירות, רועות עוד יותר, מלאות בחציין מיר נחל היססת. אם יקרה משהו לסירה, חשבו תי יכול אני לשחות לחוף, אך הציווד היקר

(תמונה משמאל) עליידי חברו מיכה ברעם, צלם במחנה, שעמד על החוף ועקב אחרי המאורע (השלישי מימין, בתמונה שבראש העמוד). אותה שעה עמדו מאות שוטרים ואזרחים על החוף. ביניהם נראה קהל רב שאיחר להיכנס לתחרות שהתקיימה באותה שעה באיצטדיון הטמ

בדרך אל החוף הקצין תמיר מחזיק בגופת הילדה על דופן הסירה, לאחר שנמשחה מן המים, בשעה שהשוטר חותר לעבר החוף. בשעה שתמונה זו צולמה עליידי אריה קרן, שגילה את גופת דליה אליהו, צולם הוא עצמו